

Матенькі діти бачили
пролітаючого у небі
дивовижного птаха. Та мало
хто їм вірив. Іх
запевнювали, що це лише
літак або хмарка.

Такого дня, як цей, ще
ніхто ніколи не проживав.
Дехто питає, що ж таке
коляска, але більшість
просто веселилася.

Птах повернувся до
смарагдового озера між
віддаленими горами. Через
рік він знову розправив
крила і злетів. Летів
доти, аж поки дістався
великого міста, де не було
кольорових будинків, усі
були серйозні, ніхто не
танцював і не співав.

VšĮ Vaiko psichologijos centras
info@MesVaikystei.lt
www.MesVaikystei.lt
www.KnygiukaiTau.lt

Вранці у місті почали
відбуватися незвичайні речі.
Частина мешканців ще вдосвіта
пофарбувала будинки
кольоровими фарбами, інші на
роботу та до школи йшли зі
співаними та танцями. Дідусі
пекли млинці у формі звірток,
а бабусі прикріплювали на
дерезах будинки для дітей.

Евеліна Дацюте
Абігайле М. Вайткевічюте
Переклад Еміл Ваш

ЖИВ СОБІ ПТАХ

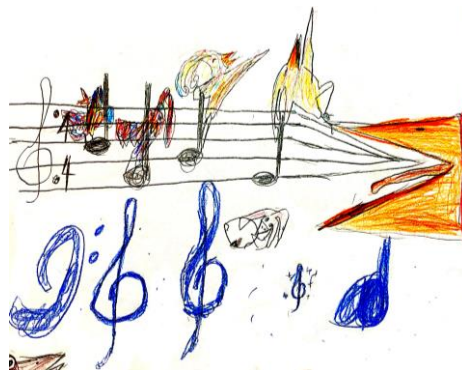

KNYGIUKAS 2021

Поблизь цього ситла
ворона. Вона не була ані
гарною, ані мала чудовий
голос, проте знала
стільки, скільки ніхто у
світлі не знав.
- Не обов'язково шось
побачити або почути,
- каркнула ворона. - Іноді
достаєно, шоб це людям
приснилося. Дочекайся
ранку і побачиш.

Колись біля смарагдового
озера між віддаленими горами
жив птах. Такий дивовижний,
якого ще ніхто до того не
бачив.

Вночі він спускався у
долину і співав. Та так
гарно, що такого співу ще
ніхто до того не чув.

Птах дочекався темряви,
і коли вона оповила місто,
почав співати. На жаль,
усі містняни вже спали.
Ніхто не опинив його краси
та чарівного співу.
Птах так засмутився, що
аж заплакав. Сльози бігли
смарагдовими струмками, і
йому захотілося вернутися
до дому.

- Я такий гарний, чудово
співаю, та ніхто того не
бачить, ніхто того не чує, -
скаржився птах.

Одного дня він розправив
крила і злетів. Летів доти,
аж поки дістався великого
міста, де не було кольорових
будинків, усі були серйозні,
ніхто не танцював і не
співав.

